Felbomlik az uráli nyelvközösség, tehát -el-válik egymástól a finnugor alapnyelvet -beszélő és az ősszamojéd közösség. E -vélekedésnek az az alapja, hogy a finnugor alapnyelvbe kölcsönszavak kerültek a már szétvált indoeurópai alapnyelv árja (iráni) ágából, amelyek a szamojéd nyelvekben nem mutathatók ki. Mivel az -indoeurópai nyelvcsalád négy ágra szakadása a Kr. e. 6000 és 4000 között mehetett végbe, ez utóbbi időpont után az uráliak nyelvi egységével már nem számolhatunk. (Jelenleg – hozzávetőlegesen is – csak az uráli nyelvi egység felbomlásának idejét sejthetjük, s e közösség akkori lakóhelyét nevezzük uráli őshazának. Ennek az időszaknak az állapotát jellemzi a -rekon-st-ruált uráli alapnyelv szókészlete is. Arról viszont csak nagyon bizonytalan sejtéseink lehetnek, hogy mikor alakult ki ez az ősi nyelvi egység. Többen -fel-téte-lezik, hogy már az őskőkorban, tehát legalább 15–20 ezer évvel ezelőtt. E feltevés azért nem fogadható el, mert az őskőkori életkörülmények – a kis létszámú vándorló vadászközösségek – korában aligha jöhettek létre nagyobb nyelvi közösségek. Erre minden bizonnyal először az átmeneti kőkorban – kb. 10–12 ezer évvel ezelőtt – volt lehetőség. Az uráliak esetében ennek a folyamatnak konkrét idejét és körül-ményeit ma még nem ismerjük. Az látszik talán valószínűnek, hogy az uráli közösség nem a nyelvcsalád tagjai által ma lakott területeken alakulhatott ki, hanem az átmeneti kőkorban délről vándoroltak az Urál vidékére [V. N. Csernyecov]. Ezen a területen lehetett tehát az ún. uráli őshaza. Aligha valószínűsíthetők az ún. „nagy őshazá”-ra vonatkozó elkép-zelések, amelyek szerint az uráli együttélés színhelye a mai Finnországtól az Urálig vagy egészen a Jenyiszejig húzódott volna. Ilyen óriási területen ugyanis elképzelhetetlen bármiféle nyelvi egység huzamosabb ideig való fennmaradása, különösen pedig létrejötte.)